

— Ето насрѣща ни иде една лѣсица, — рекъль дервишина, — тя е много мѣдра и както рѣши тя, не приемашъ ли тигърчо?

— Приемамъ — отговорилъ той. Лѣсицата дошла при тѣхъ и ги поздравила: „добъръ день кумовци,“ и тѣ отговорили: „далъ ти Богъ добро кумице.“ Дервишинътъ тутакъ ѝ расправилъ всичко. Тя съ сѣдийско лице, клѣкнѣла на клѣкитѣ си и съ прилично уважение захванѣла да сѣди: — мои добри приятели, — казала тя, — ще се постараѣ да ви рѣшѣ дѣлото, както прилича, макаръ да е то малко заплетено. Ти, господине тигре, покажи ми какъ паднѣ въ тази примка, да видѣхъ, а пъкъ ти, господине дервише, ще ми покажешъ, какъ си го извадилъ, и слѣдъ като видѣхъ всичко съ очитѣ си, ще намѣрѣхъ приличното рѣшение.

И двамата склонили на това прѣдложение.

Тигърътъ стѣпилъ въ примката. Вратата паднѣла сампчка на мѣстото си и тигърътъ отново билъ затворенъ. Сѣдийското лице на лѣсицата тозъ часъ се промѣнило, тя се обѣрнѣла къмъ дервишинътъ съ тѣзи думи: „сега ти е добръ, безумний дервише, съвѣтвамъ те да си идешъ по-скоро у дома и за напрѣдъ да не правишъ добро на тигри. Иди си съ здравие дервише!“ „остани съ здравие тигре,“ — обѣрнѣла се тя и къмъ тигъра. Слѣдъ това лѣсицата набила въ шумата, а дервишина бързо закрачилъ къмъ дома си.